

Arrest

nr. 159 507 van 5 januari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juni 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 augustus 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 19 december 2014 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), meer bepaald als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met mevrouw M. G. Hij maakte een verklaring van wettelijke samenwoning daterend van 4 november 2014 en een Turks paspoort over. Hij werd verzocht om ten laatste op 19 maart 2015 de volgende documenten over te maken:

- bewijzen van bestaansmiddelen van de Belg,
- bewijs van voldoende huisvesting,
- bewijs ziekteverzekering en
- bewijs dat ze elkaar reeds twee jaar voor de aanvraag kennen, drie ontmoetingen hebben gehad voor minimum 45 dagen of één jaar effectieve samenwoning voor de aanvraag of één jaar samenwonen of een gemeenschappelijk kind hebben.

Verzoeker maakte de volgende documenten over:

- cinematickets
- tickets van een voorstelling
- ongedateerde foto's
- vliegtuigtickets op naam van de referentiepersoon naar Bodrum 2013
- verklaringen van personen.

Vervolgens maakte hij een attest ziekteverzekering en een attest overheidsdienst financiën m.b.t. registratie handelshuur over.

Op 15 juni 2015 nam verweerder de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.12.2014 werd ingediend door:

Naam: S. (...)

Voorna(a)m(en): R. (...)

Nationaliteit: Turkse

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: K. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner; zoals vereist door artikel 40bis, §2,2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

De verklaring wettelijke samenwoning dd 04.11.2014 werd afgesloten minder dan een jaar voor de aanvraag. De effectieve inschrijving op hetzelfde adres dateert van diezelfde datum 4.11.2014. Betrokkenen beweren zelf, naar aanleiding van het onderzoek gevoerd naar de wettelijke samenwoning die zij wensten af te sluiten, dat mijnheer sinds juni 2014 in België verblijft. Betrokkene blijkt naar Europa te zijn gekomen op 1.06.2014. Hij is ingereisd met een Grieks Schengenvizum via Athene. Of betrokkenen ook daadwerkelijk sinds juni 2014 op hetzelfde adres wonen kan echter aan de hand van deze verklaring en het paspoort van mijnheer niet worden vastgesteld. De verklaring dienaangaande kan enkel aanvaard worden voor zover ze ondersteund zou worden door objectief verifieerbare elementen. Nergens in het dossier is er aangetoond dat betrokkenen reeds een jaar voor de aanvraag samengewoond hebben.

Voor zover betrokkene overeenkomstig de tweede mogelijkheid willen aantonen een stabiele en duurzame relatie met de Belgische te onderhouden werden wellicht volgende bewijsstukken voorgelegd: cinematickets en tickets van een voorstelling (koor) uit 2015, ongedateerde foto's, vliegtuigtickets op naam van de referentiepersoon naar Bodrum betreffende reizen in 2013 en een aantal verklaringen van

privé-personen. Uit het geheel van deze documenten kan niet besloten worden dat betrokkenen elkaar reeds twee jaar kennen, gedurende dewelke ze intensief contacten hebben onderhouden en gedurende dewelke periode ze elkaar minstens 3 keer hebben ontmoet voor een minimale duur van 45 dagen, in totaal. Wat betreft de tickets, die zijn niet op naam en dateren van 2015. Met betrekking tot de relatie van betrokkene en de referentiepersoon zijn dit dus geen dienstige documenten. Van de ongedateerde foto's gaat evenmin enige bewijskracht uit. Er kan niet geïdentificeerd worden wie erop staat, wanneer de foto's werden genomen en ter gelegenheid van wat ze werden genomen. Vandaar dat ze bezwaarlijk kunnen getuigen van een jarenlange relatie. De verklaringen van derden over de relatie van betrokkenen kan evenmin als voldoende bewijs worden beschouwd. Verklaringen op eer kunnen immers niet op hun waarachtigheid en feitelijkheid worden getoetst zonder dat ze vergezeld zijn van objectieve elementen die de verklaringen kunnen ondersteunen.

Nergens in het dossier is er sprake van een gemeenschappelijk kind.

Er werd bijgevolg op geen enkele manier voldaan aan de vereiste dat het een duurzame en stabiele relatie moet betreffen.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als een bewijs van inkomsten legt de referentiepersoon een exploitatiebalans voor, voor de periode van 01.06.2014 tot 31.12.2014. Voor zover deze daadwerkelijk met de werkelijkheid zou overeenstemmen, wat niet kan worden vastgesteld gezien de bron ons onbekend is, blijkt dat de referentiepersoon op anderhalfjaar 445 euro heeft ontvangen als vergoeding als zaakvoerder. Bij gebrek aan andere bewijsstukken van andere inkomsten die ten grondslag liggen aan de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, er blijkt bijvoorbeeld nergens uit het document dat zij ook een deel van de winst heeft gekregen, zijn de beschikbare bestaansmiddelen uiteraard niet als 'stabiel, regelmatig en voldoende' te omschrijven. Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid lijkt 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast hier het strikte minimum. Uit geen van de voorgelegde documenten kan immers afgeleid worden dat betrokkenen het met bestaansmiddelen twv 445 € op anderhalfjaar zouden kunnen redden. Daar hoeft niet veel aan gemotiveerd te worden, het spreekt voor zich dat een dergelijk karig inkomen niet als 'afwijking' op de vereiste overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 kan worden aanvaard. Het is niet realistisch dat men in België met minder dan 1 euro per dag, als koppel, zou kunnen overleven.

Artikel 40ter van de wet stelt: Voor wat betreft de inatikel 40bis §2, eerste lid, 1 ° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.'

Als een bewijs hiervan legt betrokkene een document voor dd 17.03.2015, afgegeven door de Bond Moyson, waarin vermeld staat dat betrokkene zal aangesloten worden, indien hij aan de voorwaarden van artikel 123 voldoet. Hieruit blijkt dat betrokkene nog niet definitief aangesloten is bij de mutualiteit, zoals vereist door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn eerste middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het

dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing (MAST A., e.a., Overzicht van het Belgische administratief recht, Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694).

Dat de bestreden beslissing opmerkt dat verzoeker niet op afdoende wijze zou hebben aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van minstens 2 jaar en hij evenmin bewijst 1 jaar ononderbroken te hebben samengeleefd met zijn partner.

Dat de aangebrachte bewijzen door verzoeker, zoals de verklaring van wettelijke samenwoning dd. 4.11.2014, verzoekers nationaal paspoort met Grieks Schengenvisum, de cinematickets en tickets voor een voorstelling in 2015, foto's, vliegtuigtickets van Mevrouw M. (...) in 2013 naar Bodrum en verklaringen van vrienden en kennissen, hieraan niets mogen verhelpen.

Evenwel blijkt uit een geheel van al deze documenten dat verzoekers wel degelijk een relatie van meer dan 2 jaar hebben en zij sedert juni 2014 samenwonen. Dat verweerder deze documenten dan ook niet op een zorgvuldige wijze in overweging heeft genomen en op zijn waarde heeft geschat.

De vliegtuigtickets uit 2013 op naam van Mevrouw M. (...) tonen immers aan dat zij minstens sedert 2013 een relatie met verzoeker heeft en zij elkaar minstens driemaal gedurende een periode van 45 dagen hebben ontmoet.

Bovendien bewijst het paspoort met Schengenvisum van verzoeker dat hij op 1 juni 2014 Europa is binnengekomen en uiteraard – gelet op zijn relatie met Mevrouw M. (...) – is hij onmiddellijk naar België gereisd. Verzoeker verblijft dan ook sedert begin juni bij zijn Belgische partner, zodat er wel degelijk sprake is van een samenwoning van minstens één jaar.

Overigens hebben verzoeker en zijn partner op 4 november 2014 een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd, zodat hij minstens een aantal weken voordien in België moet geweest zijn. De ambtenaar van de burgerlijke stand diende immers de nodige documenten te controleren en naderhand moet een afspraak belegd worden voor het afleggen van de verklaring van wettelijke samenwoning.

Het feit dat verzoeker pas op 4 november effectief werd ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand is uiteraard te wijten aan het feit dat er voorheen geen mogelijkheid bestond om zich te laten registreren.

Verweerder heeft nagelaten met al deze elementen rekening te houden, hoewel deze duidelijk af te leiden zijn uit de voorgelegde documenten.

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarderen en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat verweerder dan ook heeft nagelaten de voorgelegde documenten, zoals de vliegtuigtickets te onderzoeken en de overige documenten op een correcte manier te interpreteren, waarna gebleken zou zijn dat verzoekers wel degelijk kunnen aantonen dat zij voldoen aan de vereisten van artikel 40bis, §2, 2° Vw.

Dat de beslissing dan ook niet genomen is met de vereiste zorgvuldigheid die van een overheid mag verwacht worden en dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens strijdig met artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel."

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

(...)

§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat."

In casu betwist de verzoekende partij dat zij niet aantoonde een duurzame en stabiele relatie te onderhouden met haar partner.

Zo stelt zij dat de vliegtuigtickets uit 2013 op naam van haar partner aantonen dat zij minstens sinds 2013 een relatie hebben en zij elkaar minstens driemaal gedurende een periode van 45 dagen hebben ontmoet. Anders dan wat de verzoekende partij voorhoudt, ziet de Raad niet in hoe uit een vliegtuigticket, zelfs op naam van de huidige partner van de verzoekende partij, kan worden afgeleid dat zij toen een relatie hadden. Vooreerst kan een dergelijk bezoek een louter vriendschapsbezoek zijn geweest, maar anderzijds kan het ook gewoon een toeristisch verblijf of een familiebezoek geweest zijn, gezien de origine van de partner van de verzoekende partij. Bovendien toont dergelijke ticket op geen enkele wijze aan dat de verzoekende partij en haar huidige partner elkaar op dat ogenblik daadwerkelijk hebben ontmoet.

Waar de verzoekende partij beweert dat er een samenwoning is van minstens één jaar, wordt deze bewering niet ondersteund door stavingstukken. Aan de hand van een loutere bewering of van het paspoort van de verzoekende partij kan niet vastgesteld worden dat er werkelijk een samenwoning van één jaar was. Het enige tastbare bewijs van een samenwoning is de verklaring van wettelijke samenwoning welke dateert van 4 november 2014 en deze toont geen samenwoning van minstens één jaar aan. Inmiddels blijkt de wettelijke samenwoning al meer dan één jaar te duren. Het staat de verzoekende partij dan ook vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen.

Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij haar onderzoek in het licht van artikel 40bis van de vreemdelingenwet niet met de nodige zorgvuldigheid zou hebben uitgevoerd.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Dat de bestreden beslissing opwerpt dat verzoekers niet zouden aantonen dat zij een stabiele en duurzame relatie hebben van minstens twee jaar, nu de voorgelegde bewijsstukken niet zou kunnen besloten worden dat zij elkaar reeds twee jaar kennen en zij elkaar minstens 3x hebben gezien gedurende een periode van 45 dagen.

Vervolgens overloopt de bestreden beslissing de neergelegde bewijsstukken, waarbij gesteld wordt dat de cinematickets en de tickets voor de voorstelling niet op naam zouden zijn en dateren van 2015, de foto's ongedateerd zouden zijn en de verklaringen van derden niet op hun waarachtigheid en feitelijkeheid zouden kunnen worden getoetst.

De bestreden beslissing houdt in die optiek dan ook geen enkele rekening met de voorgelegde vliegtuigtickets welke wel op naam zijn en welke wel gedateerd zijn. Hieruit blijkt immers dat de partner van verzoeker in 2013 diverse malen naar Turkije is gereisd teneinde verzoeker te bezoeken. Aan de hand hiervan werd dan ook wel degelijk aangetoond dat verzoeker en zijn partner sedert twee jaar een relatie hebben en zij elkaar minstens driemaal gedurende een periode van 45 dagen ontmoet hebben.

De bestreden beslissing houdt niet alleen geen rekening met deze vliegtuigtickets, doch geeft bovendien geen enkele motivering betreffende deze tickets (welke genaamtekend en gedateerd zijn), noch wordt enige motivering gegeven waarom verweerder met deze documenten geen rekening behoefde te houden, niettegenstaande zij een cruciaal element zijn in de bewijslast van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en tevens de motiveringsplicht schendt.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden.”

In haar tweede middel herhaalt de verzoekende partij dat uit het neergelegde vliegtuigticket kan worden afgeleid dat ze een relatie hadden; zij meent dat alle voorliggende bewijsstukken aantonen dat ze elkaar al twee jaar kennen en zij elkaar minstens drie keer gedurende een periode van 45 dagen hebben ontmoet.

Vooreerst kan verwezen worden naar de bespreking van het eerste middel. De verzoekende partij legt twee tickets voor van haar huidige partner. Eén ticket voor een vlucht naar Turkije op 13 augustus 2013 en één ticket voor een retourvlucht naar Brussel op 4 september 2013. Zoals werd aangegeven onder het eerste middel kan een dergelijk ticket geen bewijs leveren van het bestaan van een relatie. Evenmin blijkt hieruit dat de partner van de verzoekende partij diverse malen naar Turkije is gereisd. Zoals reeds aangegeven betreft het één ticket heen en één retourvlucht. Anders dan wat de verzoekende partij poogt voor te houden zijn deze tickets geen cruciaal element in de bewijslast. Op zijn minst wegen zij niet meer door dan de overige aangebrachte bewijsstukken. De tickets worden wel degelijk vermeld in de bestreden beslissing, zodat kan aangenomen worden dat de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden heeft met deze gegevens bij haar beoordeling, doch van oordeel is dat deze tickets, ongeacht het gegeven dat ze gedateerd zijn en op naam staan, geen bewijs kunnen vormen voor een duurzame en stabiele relatie.

Ook wat betreft de overige neergelegde bewijsstukken kan de Raad zich aansluiten bij de motivering in de bestreden beslissing. De verwerende partij stelt terecht dat cinematickets en tickets voor een koor niet op naam staan. Hieruit kan niet worden afgeleid dat deze gebruikt werden door de verzoekende partij en haar partner en aldus kan hieruit niet worden afgeleid dat ze elkaar al zeker twee jaar kennen. Wat de foto's betreft merkt de verwerende partij terecht op dat ze ongedateerd zijn. De verwerende partij oordeelt niet kennelijk onredelijk wanneer zij hieruit afleidt dat dit geen bewijs is dat de verzoekende partij en haar huidige partner elkaar al twee jaar zouden kennen.

Tot slot kan de verwerende partij ook nog worden gevolgd wanneer zij stelt dat verklaringen op eer een onvoldoende bewijs zijn van de relatie daar dergelijke verklaringen niet op hun waarachtigheid kunnen worden getoetst zonder dat ze zijn ondersteund door objectieve elementen die de verklaringen kunnen ondersteunen.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, de hoorplicht en het recht op verdediging.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Dat conform artikel 40ter Vw. de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, welke ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag van het leefloon.

Verweerder werpt op dat verzoeker als bewijs van inkomsten van de Belgische referentiepersoon enkel een exploitatiebalans voorlegt voor de periode 1.06.2014 tot 31.12.2014 en hieruit zou blijken dat deze slechts 445 euro heeft ontvangen als vergoeding als zaakvoerder.

Bij gebrek aan andere bewijsstukken zijn deze bestaansmiddelen volgens verweerder niet als stabiel, regelmatig en voldoende te omschrijven, aangezien het niet realistisch zou zijn dat men in België met minder dan 1 euro per dag, als koppel, kan overleven. Volgens verweerder dient er dan ook verder niet gemotiveerd te worden.

Verweerder is bij de behandeling van het dossier van verzoeker dan ook nalatig geweest, nu hij – indien hij van mening was dat de voorlegde inkomensbewijzen niet voldoende waren – navraag diende te doen bij verzoeker en hem diende uit te nodige bijkomende stukken voor te leggen.

Verweerder heeft dit evenwel nagelaten en is bij de behandeling van het dossier van verzoeker dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze te werk gegaan.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarderen en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat dit in casu niet gebeurd is.

Verweerder heeft dan ook nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker, hem te horen of minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hem aan te schrijven of uit te nodigen bijkomende stukken voor te leggen.

Verweerder beschikte dan ook niet over alle relevante elementen om met kennis van zaken de bestreden beslissing te kunnen nemen, waardoor de beslissing bijgevolg niet zorgvuldig werd voorbereid.

Dat er dan ook sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht en verzoekers rechten van verdediging.

Artikel 42 §1, tweede lid Vw. bepaalt het volgende :

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”.

Dat ook uit deze bepaling blijkt dat verweerder de betrokken vreemdeling dient uit te nodigen om de nodige stukken voor te leggen.

Bovendien diende verweerder conform artikel 42 §1, tweede lid Vw. een behoefteanalyse door te voeren, wat niet gebeurd is, zonder dat verweerder ook maar enigszins gemotiveerd heeft waarom dit niet werd doorgevoerd.

Meer nog, verweerder stelt zelfs dat er niet veel gemotiveerd dient te worden!

Verzoeker werd echter op generlei wijze uitgenodigd om bijkomende bewijzen, nodig voor het voeren van de in artikel 42 §1, tweede lid Vw. voorziene behoefteanalyse door te voeren.

Het is immers inderdaad onmogelijk dat de partner van verzoeker slechts 445 euro zou verdiend hebben op een periode van 6 maanden.

Dat verweerder derhalve geenszins zonder een voorafgaande uitvoering van een behoefteanalyse de aanvraag van verzoeker tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie mocht weigeren.

Verweerder laat al evenzeer na in de bestreden beslissing te motiveren waarom geen uitnodiging aan verzoeker werd verstuurd om bijkomende documenten voor te leggen of hij op enige andere wijze gevraagd werd de nodige stukken aan te voeren..

Dat er dan ook sprake is van een schending van artikel 42 §1, tweede lid Vw. en een schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen
Dat verzoeker verwijst naar het arrest Chakroun van het Europese Hof van Justitie (C-578/08, 4 maart 2010,

<http://curia.europa.eu/juris/document/docuemnt.jsf?text=&docid=82677&pageIndex=0&doclang=nl&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=1109488>) waar de Nederlandse overheid een aanvraag tot gezinshereniging had afgewezen omdat de financiële middelen van de betrokkene lager waren dan het bedrag dat vereist was door de Nederlandse wet. Het Hof van van Justitie oordeelde dienaangaande dat:

“Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid (om een inkomensvoorwaarde op te leggen) aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitleg vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld”.

De inkomensnorm die bepaalt wordt door de Vreemdelingenwet, geldt dan ook enkel als een referentiebedrag en niet als minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging (of verder verblijf) wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van de aanvrager.

In casu had verweerder moeten oordelen of de referentiepersoon van verzoeker, in aanmerking genomen haar inkomsten en behoeften, verzoeker kan onderhouden met haar inkomen. Nu verweerder alleen geoordeeld heeft dat bij gebrek aan andere bewijsstukken dan de exploitatiebalans, de beschikbare bestaansmiddelen niet stabiel, regelmatig en voldoende zijn, zonder de individuele omstandigheden nader te beoordelen, is de bestreden beslissing strijdig met de artikelen 40ter juncto artikel 42, 2e lid Vw. en is zij onvoldoende zorgvuldig en onvoldoende gemotiveerd.”

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij om geen bijkomende stukken te hebben opgevraagd. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij niet betwist dat als bewijs van inkomsten enkel een exploitatiebalans werd voorgelegd voor de periode van 1 juni 2014 tot 31 december 2014.

Anders dan wat de verzoekende partij nu poogt voor te houden bestaat er geen verplichting in hoofde van de verwerende partij om bijkomende stukken op te vragen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door middel van een bijlage 19ter expliciet gevraagd werd om bewijzen voor te leggen van voldoende bestaansmiddelen van de Belg. Het kwam hem derhalve toe om ter staving van zijn aanvraag, alle nodige bewijsstukken hieromtrent aan de verwerende partij mee te delen. Bovendien gaat de aanvraag uit van de verzoekende partij en wordt zij geacht de wet te kennen, zodat zij wel degelijk kon inschatten welke bewijsmiddelen zij diende voor te leggen om in aanmerking te komen voor de gevraagde gunst.

Uit de voorliggende stukken kan, zoals de verwerende partij terecht opmerkt in de bestreden beslissing, enkel worden afgeleid dat de referentiepersoon op anderhalf jaar 445 euro heeft ontvangen als zaakvoerder.

Bovendien toont de verzoekende partij ook op geen enkele wijze aan welke bijkomende stukken hij dan nog wel zou hebben neergelegd en die tot een andere besluitvorming zouden kunnen leiden.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht of van de rechten van verdediging.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat er een behoeftenanalyse diende gemaakt te worden.

Artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de inkomsten voorgelegd door de verzoekende partij ruimschoots onvoldoende acht.

Anders dan wat de verwerende partij in de nota met opmerkingen voorhoudt diende zij wel een behoeftenanalyse uit te voeren. Immers werden er bewijzen voorgelegd van inkomsten van de Belgische referentiepersoon doch liggen deze inkomsten ruimschoots onder het referentiebedrag. Hoe dan ook blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat de verwerende partij dit ook zo begrepen heeft nu in de bestreden beslissing wel degelijk wordt verwezen naar artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet en een motivering in dit verband wordt weergegeven.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij had moeten motiveren waarom haar geen uitnodiging werd verstuurd voor bijkomende documenten kan zij evenmin worden gevolgd, daar uit artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet geen verplichting kan worden afgeleid om stukken op te vragen. Er staat immers duidelijk de minister of zijn gemachtigde “kan”.

Voorts blijkt uit het betoog van de verzoekende partij dat zij de motivering die terug te vinden is in de bestreden beslissing niet afdoende acht.

Zij verwijst naar het arrest Chakroun van het Europees Hof van Justitie (C-578/08 van 4 maart 2010) en stelt ze dat de inkomensnorm die bepaalt wordt door de vreemdelingenwet enkel als referentiebedrag geldt en niet als minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van de aanvrager. De verzoekende partij geeft aan dat er geen daadwerkelijke behoeftenanalyse heeft doorgevoerd en zelfs meer, dat de verwerende partij uitdrukkelijk stelt dat er niet veel gemotiveerd dient te worden.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij stelt dat 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast het strikte minimum lijkt te zijn. Evenwel geeft de verwerende partij in haar motivering aan dat er afwijkingen mogelijk zijn maar dat een dergelijk karig inkomen niet als afwijking in aanmerking kan worden genomen. De verwerende partij verwijst hierbij naar het voorgelegde document waaruit blijkt dat de referentiepersoon op anderhalf jaar 445 euro heeft ontvangen. Ze betoogt nog verder dat het niet realistisch is dat een koppel met minder dan 1 euro per dag in België zou kunnen overleven. Deze vaststelling is inderdaad correct.

Een schending van de aangevoerde bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Hoe dan ook lijkt de verzoekende partij uit het oog te verliezen dat de bestreden beslissing niet enkel stelt dat niet werd voldaan aan de voorwaarde van de bestaansmiddelen. Hiernaast blijkt ook uit de motivering van de bestreden beslissing dat niet wordt voldaan aan de vereiste dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familie dekt. Dit motief dat op zich reeds volstaat om de verblijfsaanvraag te weigeren wordt geheel onbesproken gelaten door de verzoekende partij.

Het derde middel is ongegrond.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, met name het recht op bescherming van het privé- en/of gezins- en familielevens.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familielevens wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familielevens bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinslevens’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinslevens betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinslevens of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker is de wettelijke partner van de Belgische referentiepersoon en woont sedert juni 2004 samen met haar. Dat er dan ook zonder enige twijfel sprake is van een gezin.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familielevens. Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinslevens te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/United Kingdom, §37).

In casu blijkt duidelijk dat verzoeker de wettelijke partner is van de referentiepersoon en hij al minstens een jaar met haar samenwoont.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van artikel 8 EVRM inhoudt, nu uit de fair balance toets blijkt dat er geen gegronde redenen zijn om de gezinshereniging te weigeren.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

In een vijfde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Dat artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG – omgezet in artikel 74/13 Vw. – staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het gezins- en familielevens.

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Dat in casu verweerder het bevel enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoekers legaal verblijf verstreken is.

Hieruit blijkt dan ook niet of verweerder rekening heeft gehouden met het gezins- en familielevens van verzoeker en dit conform artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit bevel.

Verweerder is nochtans op de hoogte van het feit dat verzoeker wettelijk samenwoont met de referentiepersoon en zij al jaren een relatie hebben.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhoudt van het de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 74/13 Vw."

Gezien de nauwe samenhang tussen beide middelen zullen deze samen besproken worden.

Artikel 8 van het EVRM primeert als hogere rechtsnorm op de vreemdelingenwet, zodat de verwerende partij telkens met dit artikel rekening dient te houden wanneer zij een beslissing treft.

Zoals de verzoekende partij terecht aanstipt, dient de verwerende partij in toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, wanneer zij een beslissing tot verwijdering neemt, rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt ingeroepen, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het Verdrag, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden akte. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden maatregel definitief is geworden (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi t. Frankrijk; EHRM, 31 oktober 2002, Yildiz t. Oostenrijk; EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

In casu wordt niet betwist dat er sprake is van een gezinsleven.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven. Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan, noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen. De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens en ongeacht hun verdragsverplichtingen die voor hen uit verdragen voortvloeien, met inbegrip van het de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren. In dat opzicht beschikt de Staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de Staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135; EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het prive- en/of familie- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een situatie van eerste toelating oordeelt het EHRM dat er geen 'inmenging' is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er volgens het EHRM eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de Staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Het staat vast er op geen enkele manier wordt verwezen naar het gezinsleven van de verzoekende partij in de bestreden beslissing, zodat hieruit niet blijkt dat de verwerende partij is overgegaan tot de belangenafweging die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM en in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, een belangafweging tot welke de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Noch artikel 8 van het EVRM, noch artikel 74/13 van de vreemdelingenwet leggen het bestuur als dusdanig een uitdrukkelijke motiveringsplicht op. Evenwel is de verwerende partij gehouden tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62 van de vreemdelingenwet. Daarnaast bestaat er inderdaad ook nog een motiveringsbeginsel.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de bestreden beslissing moet blijken dat de elementen die door verweerder in rekening moeten worden genomen in de besluitvorming werden betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom deze elementen in het algemeen niet werden aanvaard.

In de nota met opmerkingen is voor het eerst een belangenafweging terug te vinden. Zulks is echter een a posteriori motivering welk het gebrek aan belangenafweging en motivering in de bestreden beslissing niet kan verhelpen. Zoals reeds aangegeven is het niet de taak van de Raad om de afweging te maken tussen de belangen van het individu en de belangen van de Staat, zulks komt toe aan de verwerende partij. De Raad kan alleen maar vaststellen dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Het vierde en vijfde middel welke betrekking hebben op het bevel om het grondgebied te verlaten zijn in de aangegeven mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen ten aanzien van de beslissing van de gemachtigde van 15 juni 2015 houdende de weigering van verblijf.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van 15 juni 2015 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU